

MARY HIGGINS CLARK

& ALAFAIR BURKE

EEN TWEEDE KANS

Als Laurie
verstrikt raakt
in een oude
moordzaak,
brengt ze niet
alleen zichzelf in
gevaar...

XANDER

THRILLER

Proloog

Drie jaar geleden

Op een ongewoon koude en ijzige maandagavond liep de achtenzestig jaar oude Virginia Wakeling langzaam naar de kostuumcollectie in het Metropolitan Museum of Art. Terwijl ze langs de tentoonstellingen liep, wist ze nog niet dat deze betoverende avond tragisch zou eindigen.

En dat ze nog maar vier uur te leven had.

Het museum was gesloten voor het publiek omdat de meest lucratieve benefietavond van het jaar op het punt stond om te beginnen. Op dit moment konden de leden van het bestuur echter in alle rust de jurken van de presidentsvrouwen bestuderen die ze tijdens het bal van de presidentiële inauguratie droegen.

Virginia's eigen jurk was een kopie van de jurk die Barbara Bush had gedragen in 1989. De creatie van Oscar de la Renta had een zwartzijden lijfje met lange mouwen en een satijnen rok, lang en diephemelblauw. Ze wist dat hij er zowel waardig als vorstelijk uitzag, precies de indruk die ze wilde wekken.

Maar ze was nog steeds niet zeker van de make-up die Dina bij haar had opgedaan, omdat ze vond dat die misschien te zwaar was. Dina had geprotesteerd: 'Mevrouw Wakeling, vertrouw op mij. Deze felle lippenstift past perfect bij uw donkere haar en smetteloze huid.'

Misschien wel, dacht Virginia, misschien niet. Maar ze wist wel dat de zorgvuldig aangebrachte make-up haar tien jaar jonger maakte. Ze liep van de ene inaugurele jurk naar de volgende, geboeid omdat ze zo verschillend waren. Nancy Reagans kokerjurk met een open schouder, de met tweeduizend kristallen bezette roze zijden jurk van Mamie Eisenhower, Lady Bird Johnsons maïsgele japon afgezet met bont. Laura Bush ging gekleed in zilver met lange mouwen, Michelle Obama in het robijnrood. Al deze vrouwen, allemaal zo verschillend, maar wel vastbesloten om er op hun paasbest uit te zien naast hun echtgenoot, de president.

Wat vliegt de tijd, dacht Virginia. Zij en Bob waren hun leven samen begonnen in hun kleine tweegezinswoning met drie kamers in de Lower East Side van Manhattan, toentertijd een locatie die nog niet hip was. Maar daarna begonnen hun levens onmiddellijk te veranderen. Bob had een aangeboren talent voor vastgoed en aan het einde van hun eerste huwelijksjaar had hij een hypotheek kunnen afsluiten voor het huis waar ze woonden. Dat was de eerste van vele briljante keuzes die hij zou maken in de vastgoedwereld. Nu, vijfenveertig jaar later, bezat ze onder andere een landhuis in Greenwich, Connecticut, een appartement aan Park Avenue, een woning aan zee in Palm Beach en een appartement in Aspen voor skivakanties.

Bob was vijf jaar geleden onverwachts aan een hartaanval bezweken. Virginia wist hoe blij hij zou zijn als hij kon zien

hoe stabiel Anna het bedrijf leidde dat hij voor hen had opgebouwd.

Ik hield zoveel van hem, dacht ze weemoedig, ook al was hij heetgebakerd en bazig. Dat stoorde haar nooit echt.

Twee jaar geleden was de twintig jaar jongere Ivan in haar leven verschenen. Hij had haar benaderd tijdens een expositie in een kleine kunststudio in de Village. Een artikel over de kunstenaar had haar aandacht getrokken en ze had besloten om de tentoonstelling bij te wonen. Er werd goedkope wijn geschonken. Ze nipte van een plastic bekertje en bekeek de verschillende mensen die de schilderijen bestudeerden.

Toen kwam Ivan bij haar staan. ‘Wat vind jij ervan?’ vroeg hij met een prettige, evenwichtige stem.

‘De mensen of de schilderijen?’ antwoordde ze en ze moesten allebei lachen.

Om zeven uur sloot de expositie. Ivan stelde voor of ze, als ze het niet druk had, misschien met hem mee wilde naar een Italiaans restaurantje waar het eten gegarandeerd verrukkelijk was. En zo zou hij een vast onderdeel van haar leven worden.

Natuurlijk was het onvermijdelijk dat haar familie na ongeveer een maand wilde weten waar ze steeds heen ging en met wie. Voorspelbaar genoeg reageerden ze met afgrijzen op haar antwoord. Nadat hij afgestudeerd was, had Ivan zijn hart gevolgd en zich ontplooid op het gebied van fitness. Hij was nu een personal trainer, maar hij had aangeboren talenten, durfde te dromen en had de mentaliteit van een harde werker, wellicht de enige kenmerken die hij met Bob gemeen had.

‘Mam, zoek een weduwnaar van je eigen leeftijd,’ had Anna haar vermaand.

‘Ik ben niet op zoek naar een echtgenoot,’ vertelde ze hun.

‘Maar ik geniet er wel van om leuke, interessante avonden te beleven.’ Maar nu ze op haar horloge keek beseftte ze dat ze al minutenlang stil had gestaan en ze wist heel goed waarom. Was het omdat ze, ondanks het leeftijdsverschil van twintig jaar, serieus de mogelijkheid overwoog om met Ivan te trouwen? Het antwoord was ja.

Ze schudde de gedachte van zich af en ging verder met het bestuderen van de jurken van de first ladies van vroeger. Ze vroeg zich af of een van hen ooit had gedacht dat ze een dag als dit in hun leven zouden hebben. Zelf had ze nooit kunnen voorzien hoe erg haar leven zou veranderen. Als Bob langer had geleefd en de politiek in was gegaan, had hij het misschien wel geschopt tot burgemeester, senator of zelfs president. Maar toch, hij heeft haar een bedrijf nagelaten, en een stadsdeel, en een manier waarop ze doelen kan ondersteunen waarin ze gelooft, zoals dit museum.

Dit gala trok grote beroemdheden en de gulste donateurs van de stad aan. Als lid van de raad van bestuur zou Virginia die avond in het middelpunt staan, die eer had ze te danken aan Bobs geld.

Achter zich hoorde ze voetstappen. Het was haar zesendertig jaar oude dochter Anna, wiens jurk net zo prachtig was als degene die Virginia voor zichzelf had laten maken. Anna had het internet afgezocht naar een jurk die leek op de gouden, met kant versierde Oscar de la Renta die Hillary Clinton tijdens de inauguratie in 1997 had gedragen.

‘Mam, de pers verzamelt zich al bij de rode loper en Ivan zoekt je. Hij denkt waarschijnlijk dat je daar wel bij wilt zijn.’

Virginia probeerde niet te veel betekenis aan de woorden van haar dochter te hechten. ‘Hij denkt waarschijnlijk dat je daar wel bij wilt zijn’ was passief-agressief, alsof Anna beter

wist wat haar moeder eigenlijk wilde. Maar ze kon het ook van de zonnige kant bekijken: blijkbaar had Anna een normaal gesprek met Ivan gevoerd en was ze haar op zijn verzoek komen zoeken.

O, waarom kan mijn familie niet accepteren dat dit mijn beslissing is, dacht ze licht geïrriteerd. Ze leiden hun eigen levens en komen niets tekort. Doe me een lol en laat me mijn eigen gang gaan.

Ze probeerde de gedachte van zich af te zetten en zei: 'Anna, je ziet er prachtig uit. Ik ben zo enorm trots op je.'

Terwijl ze samen de tentoonstelling uit liepen, ritselden Virginia's blauwe tafzijde en Anna's gouden kant.

Later die avond werden Virginia's zwarte haar en felgekleurde jurk opgemerkt door een hardloper die door Central Park rende. Hij stond stil toen hij besepte dat hij met zijn voet tegen een object dat uit de sneeuw stak was gestoten. Geschrokken besepte hij dat de vrouw die hij zag niet alleen dood was, maar dat haar ogen opengesperd waren en haar gezicht in angst en afgrijzen vertrokken was.

Virginia Wakeling was van het dak van het museum gevallen – of geduwd.

1

Laurie Moran kon de tevreden uitdrukking op het gezicht van haar negen jaar oude zoon niet negeren toen hij toekeek terwijl de ober haar ontbijt op tafel zette.

‘Wat is er zo grappig?’ vroeg ze met een glimlach.

‘Niets,’ antwoordde Timmy. ‘Je ziet er stoer uit in dat pak.’

‘Heel erg bedankt,’ zei Laurie opgetogen, ook al besepte ze dat het feit dat Timmy het woord ‘stoer’ gebruikte betekende dat hij steeds ouder werd. De school was dicht omdat de leraren een studiedag hadden. Daarom had Laurie besloten om later naar haar werk te gaan zodat ze Timmy en haar vader mee uit ontbijten kon nemen. Timmy was al twintig keer eerder naar Sarabeths restaurant geweest, maar hij was het nooit eens met Lauries keuze: gepocheerde eieren met zalm.

‘Niemand zou met vis mogen ontbijten,’ zei Timmy vol zelfvertrouwen. ‘Toch, opa?’

Als Laurie iemand had mogen kiezen die met haar mocht wedijveren om de liefde van haar zoon, had ze geen beter rolmodel kunnen kiezen dan haar vader, Leo Farley. Andere kinderen van Timmy’s leeftijd keken op naar topsporters, cabaretiers en muzikanten, maar voor Timmy was zijn grootvader, voormalig politiecommissaris bij de NYPD, nog steeds Superman.

‘Het spijt me dat ik je dit moet vertellen, jochie,’ zei Leo afge-

meten, ‘maar je kan niet de rest van je leven pannenkoeken met poedersuiker en chocoladepasta blijven eten. Over dertig jaar zul je begrijpen waarom je moeder vis eet en waarom ik doe alsof ik geniet van deze kalkoen die smaakt naar papier.’

‘Dus wat staat er vandaag voor jullie op de planning?’ vroeg Laurie met een glimlach.

‘We gaan de Knicks-Pacers-wedstrijd kijken,’ zei Timmy. ‘We hebben hem gisteravond opgenomen. Ik ga kijken of ik Alex in de tribune kan terugvinden.’

Laurie legde abrupt haar vork neer. Alex Buckley had ze twee maanden geleden voor het laatst gesproken en twee maanden daarvoor was Alex met zijn werk als presentator voor haar televisieprogramma gestopt om zich op zijn advocatenpraktijk te richten. Voordat Laurie had beseft hoe belangrijk Alex was voor haar dagelijkse gang van zaken, was hij al weg.

Er was een reden dat ze steeds de grap maakte dat ze een kloon nodig had. Ze had het altijd druk, zowel met haar werk als met het moederschap, maar nu Alex weg was, had hij een onmiskenbare leegte in haar leven achtergelaten. Ze bleef het elke dag stug volhouden en concentreerde zich op haar thuisleven en haar werk, maar het hielp niet.

Aangezien Timmy het over Alex had, verwachtte ze dat haar vader hem zou onderbreken zodat hij kon vragen: *Hoe gaat het met Alex, trouwens? Of: Komt Alex van de week nog bij ons eten?* Maar in plaats daarvan nam hij nog een hap van zijn droge kalkoen. Laurie vermoedde dat Timmy zich ook afvroeg waarom ze Alex de laatste tijd niet meer hadden gezien. Ze dacht dat hij het voorbeeld van zijn opa volgde en er niet meer rechtstreeks naar vroeg, dus in plaats daarvan had hij het over Alex op de tribune.

Laurie probeerde zakelijk te klinken. 'Je weet dat Alex ze meestal weggeeft aan goede doelen. Er zouden zomaar andere mensen in zijn stoelen kunnen zitten.'

Het gezicht van haar zoon betrok. Timmy was ooggetuige geweest van de moord op zijn vader en had dat overleefd. Haar hart brak toen ze beseftte dat hij Alex als een vervanger zag.

Ze nam haar laatste slok koffie. 'Goed, tijd om brood op de plank te brengen.'

Laurie was de producent van *Verdacht*, een misdaadserie die met elke speciale aflevering een andere cold case behandelde. De naam van het programma reflecteerde de insteek, want ze werkten met mensen die onofficieel door de politie als verdachte werden gezien. Hun was nooit iets ten laste gelegd, maar ze werden wel met een schuin oog aangekeken. Het was voor Laurie altijd lastig om een zaak te kiezen voor de nieuwe uitzending, maar ze was momenteel met twee mogelijke zaken bezig.

Ze kuste Timmy's kruin. 'Ik zal vanavond op tijd thuis zijn voor het eten,' beloofde ze. 'Zullen we gebraden kip eten?' Ze voelde zich continu schuldig omdat ze geen gezondere maaltijden voor haar zoon bereidde.

'Maak je niet druk, mam,' zei Timmy. 'Als je laat bent, kunnen we pizza eten.'

Leo schoof zijn stoel naar achteren. 'Ik moet vanavond even langs het hoofdkwartier van de speciale eenheid. Ik ga pas als jij thuis bent en zal om acht uur terug zijn voor het eten.' Een paar maanden geleden was haar vader weer betrokken geraakt bij de politie door lid te worden van een antiterreureenheid van de NYPD.

'Klinkt goed,' zei Laurie. Ze kon haar geluk niet op met deze

twee mannen – haar vader van vijfenzestig en haar zoon van negen – die er alles aan deden om haar leven gemakkelijker te laten verlopen.

Een kwartier later kwam ze aan op haar werk en bezorgde een andere man in haar leven haar onmiddellijk koppijn. ‘Ik vroeg me af of je nog wel zou komen.’ Het was Ryan Nichols, die haar aansprak terwijl ze voorbij zijn kantoor liep. Hij was pas drie maanden eerder aangenomen als de presentator van haar tv-programma en ze wist nog steeds niet waarom hij altijd in de studio aanwezig was. ‘Ik heb de perfecte zaak voor ons,’ riep hij terwijl ze deed of ze hem niet hoorde.

Laurie negeerde Ryan opzettelijk en liep door naar haar eigen kantoor voordat ze weer door hem werd aangesproken. Haar assistent, Grace Garcia, merkte meteen dat ze niet vrolijk was. ‘Hé, wat is er mis? Ik dacht dat je met die knappe zoon van je ging ontbijten.’ Soms dacht Laurie dat Grace haar eigen vrije tijd minder belangrijk vond dan dat Laurie soms een welverdiende pauze kreeg.

‘Hoe weet je dat er iets mis is?’ vroeg Laurie.

Grace wierp haar een blik toe waarmee ze wilde zeggen: *Vraag je me dit nu echt?* Voor Grace was ze altijd al een open boek geweest.

Laurie liet haar tas op het bureau in haar kantoorkamer vallen en even later kwam Grace haar een kop hete thee brengen. Grace droeg een felgele blouse, een jaloersmakend smalle kokerrok en zwarte slingbacks met hakken van tien centimeter. Hoe ze iets kon optillen zonder om te kukelen was Laurie een raadsel.

‘Ryan zag me de lift uit stappen en zei iets over hoe laat ik was,’ zei Laurie verbeteren.

‘Moet hij nodig zeggen,’ riep Grace uit. ‘Heb je gemerkt dat hij er ’s ochtends nooit is als hij de avond ervoor een of ander

jetsetevenement heeft bijgewoond dat breed wordt uitgemeten in de roddelpagina's?

Eerlijk gezegd merkte Laurie Ryans afwezigheid nooit op. Wat haar betreft hoefde hij hier niet te zijn totdat het tijd was om de camera's te gebruiken.

'O, hebben we het over Ryan die met twee maten meet waar het werkuren betreft?' De stem van Lauries assistent-producent Jerry Klein weerklonk. Hij was uit het kantoor naast die van haar gestapt en stond in de deuropening. Hoewel Laurie deed of ze Jerry en Grace' continue geroddel afkeurde, was de waarheid dat deze twee haar werk een stuk leuker maakten. 'Heeft Grace al verteld dat hij op zoek naar je is?'

Grace schudde haar hoofd. 'Ik probeerde haar ochtend niet te verpesten. Ze zal hem snel genoeg zien. Laurie, heeft iemand hem verteld dat jij de baas bent? Het is net of er een kloon van Brett rondrent.'

Daar had Grace gelijk in. Brett Young was de directeur van Fisher Blake Studio's die al een lange en succesvolle televisie-carrière achter de rug had. Hij was een strenge baas, maar hij had het recht verdiend om zijn bedrijf goed onder de duim te houden.

Ryan Nichols was een heel ander verhaal. Goed, voordat hij vier maanden geleden voor Fisher Blake Studio's begon te werken, was hij een rijzende ster in de juridische wereld. Hij was magna cum laude afgestudeerd aan de rechtenfaculteit van Harvard en werd daarna gerechtssecretaris aan het Hooggerechtshof. In zijn paar jaar als federale officier van justitie had hij al zaken gewonnen die werden besproken in *The New York Times* en *The Wall Street Journal*. Maar in plaats van zich te blijven ontwikkelen als advocaat, had hij het Openbaar Ministerie verlaten zodat hij een gastspreker

kon worden bij nieuwsprogramma's waarin hij analyses bood over juridische kwesties en rechtszaken. Iedereen wil tegenwoordig maar beroemd zijn, dacht Laurie.

En opeens had Brett Young Ryan aangenomen als de nieuwe presentator van het programma zonder het met haar te overleggen. Alex was voor Laurie een perfecte presentator geweest en ze had met plezier met hem samengewerkt. Hij was een briljant advocaat, maar wist dat het Lauries instincten waren die de serie succesvol hadden gemaakt. Het feit dat hij een ervaren kruisverhoorder was betekende dat hij de ideale ondervrager was voor een programma waarin de deelnemers dachten dat ze met dezelfde leugens konden weggomen als tijdens het oorspronkelijke onderzoek.

Ryan had tot dusver nog maar één aflevering gedaan. Hij had niet Alex' ervaring of zijn natuurlijke talenten, maar hij was niet zo'n enorme ramp geweest als waar Laurie bang voor was geweest. Wat Laurie het meest dwarszat was dat Ryan zijn rol in de studio heel anders zag dan Alex. Hij vond steeds nieuwe manieren om Lauries ideeën te ondermijnen. Hij werkte ook als juridisch adviseur voor andere programma's van de studio en het gerucht ging dat hij zelfs een eigen programma zou mogen ontwikkelen. En het was zeker geen toeval dat Ryans oom een van Bretts beste vrienden was.

Dus om terug te komen op iets wat Grace als een retorische vraag had bedoeld: *Wist Ryan dat Laurie zijn baas was?* Laurie vroeg het zich stiekem wel af.

Ze nam haar tijd om zich aan haar bureau te installeren en vroeg toen aan Grace om Ryan op te bellen en hem te laten weten dat ze er klaar voor was om hem te zien.

Het was misschien kinderachtig, maar als hij haar wilde spreken, mocht hij naar haar toe komen.